

No. 31. }

4de August 1889.

{ 15de Aarg.

Et lykkeligt Uheld.

(Slutn. fra forr. No.)

Han steg tilhest og red afsted, ledsaget af 3 Dragoner, som han selv havde udvalgt, og nu drog de ind i de dybe Skove, men med saa freidigt Mod, som om Muligheden af at fare vild end ikke kunde tænkes. Soldaterne fortalte sin venlige, muntre unge Løitnant alle mulige Krigshistorier fra Kampen i Ostindien med Hyder Ali og meget andet. Tiden gik uhyre fornøielig, da pludselig en stor skøn Vandflade, overfaaet med skovbevogede Der laa udbredt for deres forbausede Blikke. Det var Winnepiscogeejnen, bag hvilken de hvide Bjerge ragede op. Nu vidste Leonard vel, hvor han var, men tillige, at han havde taget aldeles feil af Retningen, og, medens han grundede paa, hvad Vei de skulde slaa

ind paa for at komme til deres Bestemmelsessted, bevogede noget sig i Nærheden. Var det en fort Bjørn? Weston greb efter sin Pistol; men idetsamme fyldtes Dalen med Hyl af den Slags, som ingen glemmer, der en Gang har hørt dem. Det var Rødhudernes Krigskrig, og en Vaade bevogede Indianere sprang fra Lyfningen løs paa de hvide Mænd.

"Staa fast, Folk!" raabte Weston; men i det samme Dieblik fasede en Tomahawt ned over hans Nakke, saa han styrte af Hesten, og denne slygtede forstrækket ind i Buskadset, efterfulgt af de forfærdede Soldater, som troede deres Officer dræbt.

Han var imidlertid ikke død, om han end var haardt faaret; den lykkelige om Skuldrene havde taget godt af for Hugget. Han kom til sig selv og hørte Indianerne strige vildt, me-

dens de forfulgte Hesten og Rytterne, og hans Mod sank. Folkene kunde maasse undslippe, tænkte han, men hvad vilde der blive af ham selv, naar Fienden kom tilbage for at skalpere ham? og det gjøs i ham, da han vidste, hvor forfærdelig de martrede sine Fanger. Han maatte for enhver Pris se at komme bort, bandt derfor sit Lommestørklæde fast om Halsen for at standse Blodet og søgte at bane sig Vej til Morrisons Gaard gennem Krat og over Bjerg og Dal. Smerterne blev imidlertid mere og mere uudholdelige, efterhaanden som han slæbte sig frem, og da han endelig naaede en ryddet Plads med et Bjælkehús i Baggrunden, kunde han ikke gaa længere.

Blodsporene havde imidlertid ledet hans Forsølgere efter ham, og nu styrtede de med triumferende Strig løs paa sit Bytte. Da samlede Leonard sine sidste Kræfter, reiste sig op, og med Ryggen lænet mod et Træ, drog han sit Sværd; men netop som en hvid Mand kom løbende frem mellem Indianerne, spigtede Kræfterne ham, og han tabte Bevidstheden.

Da han atter vaagnede op, befandt han sig i en varm Seng i et lidet lavt Værelse med en klar Ild brændende paa Knestedet, medens en gammel Indianerkvinde var beskæftiget med at flette en Kurv af tynde Straa og Pindsvinepigge. Han følte, at hans Saar var forbundet. Kvinden vendte sig og bød ham med usforstaaelige, men venlige Ord en kjølede Drik. Hvor den smagte ham! Første Gang i mange Aar gif der noget, som lignede Kal til den store Mennekesvogter gjen-

nem det letsindige Soldaterhjerter; det var dog en vidunderlig, usofklarlig Redning. Noget saadant var fuldstændig u hørt og — usfortjent! Han sank tilbage og forsøgte at tænke.

Derefter hørte han Stemmer i Værelset ved Siden af. Nu bad en og nu en anden, der blev ogsaa bedet for den Fremmede. Hvad var dog dette? og hvoreledes hang det sammen, da han ikke vidste, at han havde nogen Venner i den Egn? Morrisons Gaard kunde det ikke være, der foregik desuden, saa vidt han vidste, intet af den Art. Nu hørte han Folk tage Afsted og Skridt af bortgaaende, og strax efter traadte en alvorlig Mand ind til ham. Han hilste venlig paa den Saarede og gav ham Haab om snarlig Helbredelse.

Derpaa viklede han nogle faa Ord i et fremmed Tungemaal med Indianerkvinden og vedblev: "Kristiane siger, at Deres Saar ikke er farligt. Hun er den eneste Saarlæge, vi har her i mange Miles Omkreds, men dygtig er hun, om hun end kun er uddannet i Indianerleiren. Hun har levet hele sit Liv blandt sit Folk, men for 7 Aar siden blev hun Kristen og kunde da ikke længere udholde Hedningernes grusomme Skikke og bad, om hun maatte bo hos os. Det vil sige noget, saaledes at bryde med sin Slægts Fordomme; hvor sjelden sker det ikke blandt Folk af vor Farve!"

"Jeg vilde ønske, jeg formaaede at takke Dem for min Redning paa en værdig Maade," sagde Weston, der nu i Manden gjenkjendte den samme Skikkelse, som havde kastet sig mellem ham og Fienden.

Minneopa Vandfald.

"Tak De Gud for, at jeg i rette Tid fra mit Hus opdagede den Fare, hvori De svævede; jeg fortjener ingen Tak, da jeg intet vovede for Deres Skyld; ingen Indianer af den Stamme vilde hæbe Øren mod mig, siden jeg i en haard Vinter, da det var smaat med Jagten, understøttede flere af dem med Levnetsmidler; det var allerede Aaret efter, at jeg og mine Venner havde nedsat os her i denne Skov."

"De er vel Missionær?" spurgte Weston estertænksomt.

"Det just ikke; jeg gjør simpelt hen den Gjerning, min Herre anviser mig. Jeg havde en liden Menighed i Vest-England, som fulgte mig herover, og vi er komne bedre igjennem, end vi havde turdet haabe. Vi havde just

nu en Bedetime, ellers var jeg tidligere kommen ind for at sige Dem, hvor velkommen De er i min Bolig"

"Gud lønne Dem for Deres Godhed mod en ulykkelig Fremmed! Tor jeg spørge om Deres Navn? Deres Ansigt synes mig ikke ganske ubekjendt?"

"Det var mere, end jeg havde troet. Jeg hedder William Watson, og De er Hr. Leonard Weston."

Den Tiltalte kunde neppe fatte sig; men endelig stammede han: "Hr. Watson, jeg fortjener ikke, hvad De har gjort for mig."

"Kjære Ven," sagde Watson, idet han greb den Sygges Haand, "ingen af os fortjener, hvad Herren har gjort for os. Hvad der skete den Gang, var Uret; men De gjorde det i Uvi-

denhed. Jeg har ofte bedet, at De maatte faa Dinene op derfor, saa De kunde lære at leve af Naade, saaledes som det er mig givet."

Westons Saar kom sig langsomt, og under hint simple Bræddetag helbrede des ogsaa hans Sjæl. Den lange Vinter gik meget hurtigere, end han havde tænkt sig det muligt. Han blev som et Lem af Watsons Familie, talte ofte timevis med Prædikanten og hans Hustru, legede med hans Born og bivaanede Forsamlingerne. Da han endelig kom til New York, den eneste Plet, der endnu var i Englændernes Besiddelse, mærkede han, at man for længst havde regnet ham blandt de Døde. Desto større var hans Moders og Onkels Glæde, da han viste sig for dem. Soldatertjenesten opgav han; men tjente nu med desto større Iver den Herre, om hvem man langt snarere kan sige, at han havde fundet Leonard, end at Leonard havde fundet ham.

Drankerens Barn.

Den lille Vilhelms Fader var en Dranker. Størstedelen af hans Arbejds-løn vandrede til Værtshuset. Moderen sad derhjemme i Elendighed og Jammer og haabede paa Bedring. Men Mandens Tilstand blev stedse værre. Da fattede lille Vilhelm den Beslutning at befri Faderen fra hans Lidenskab. Om Natten, da Moderen allerede havde lagt sig for at sove, begav han sig gennem Byens trange Gader til Værtshuset, hvor hans Fader pleiede at tilbringe Aftnerne. Mænd og

Kvinder sad i broget Forsamling om hinanden, sang og spøjte, røgede og drak, saa at Vilhelm blev bange ved Synet og sty vilde trække sig tilbage. Men han tænkte paa den kjære Moder der hjemme og det Løfte, han havde gjort, og gik modig videre. Ingen spurgte ham: "Hvad søger du her, du lille?" Og uhindret fortsatte han sin Vej, indtil han endelig traf sin Fader i et Værelse.

Neppe saa Barnet ham, før det ilede hen til ham, slog sine Arme om hans Hals og med Taarer i Dinene sagde: "Fader, vil du ikke komme hjem? Moder er saa ulykkelig, vi er alle saa bedrøvede. Fader, kjære Fader, kom dog hjem!"

Dette traf Hjertet. Han tog Drogen i sine Arme og med bævende Stemme sagde han:

"Hvad, mit kjære Barn, du kommer for at hente mig? Jeg gaar med dig!"

Dette blev Enden, Drikkehuset besøgte han ikke mere.

Minneopa Vandfald.

Dette Vandfald ligger i Blue Earth Co., Minn., og erklæres af mange at være ligesaa skjønt som Minnehaha-Fossen, hvorfor ogsaa en Mængde Rejsende strømmer til for at bese det. Det dannes ved Udløbet af Loan- og Crystal Søen.

Entered at the post office Minneapolis, Minn., as second-class matter.

"Fædrelandet og Emigrantens" Trykkeri,
Minneapolis, Minn.